

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Rapacitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A hęc, avem sub alio Rege conspectam quatuor capitibus insignem, latissimumque frugum omnium proventum subsecutum.

VER ET HYEMS. CAP. XXXV.

Sunt qui per venientem Gruem, tempus vernum; per Sabeanam, hyemem significari tradant: quandoquidem ea ales omnino est veris & hyemis nuncia, modo veniens, modo recedens: propterea quod calorem & frigus peregrie presentiat. Itaque cum frigus ingruit, alte sublata vastum quid inclamat: cum vero clementius est nata cœlum, per intervalla vocem emittit, & taciturna prope modum allabatur: atque ita vel ex accessu, vel recessu, & ex earum voce, nunc veris, nunc hyemis admonemur.

Grua Græcè aut hyemem nunciat.

B DE MILVIO. CAP. XXXVI.

NE vero picturæ desint, ex quibus temporum qualitates indicentur, cum æstatem Cicada, autumnalem vindemiam Epops, brumale tempus Alcyonè, ver Cuculus, Luscinia, & aliquot aliarum, advolat huc Milvius, in huiusmodi ipse quoque hieroglyphicorum caveam includendus.

VERNUM TEMPUS. CAP. XXXVIII.

ERat enim Milvius ipse quoque verni temporis hieroglyphicum, propterea quod ales ea verno primum tempore incipit apparere, certissimumque sit ejus nuncium. Unde etiam proverbium emanavit, *Milvius procumbere*: qui scilicet pauperum sit mos, hyeme jam deserviente, qua male semper afficiuntur, adventantibus Milviis procumbere eo genium cultu, quo Reges coli solent, ut apud Suidam legas. Aristophanes ait, eo apparente contrarium autumnò tempus ingruere, adesseque contendendi opportunitatem. Nomen autem illi *ιερνίω* apud Græcos in adventu, quod tanto scilicet desiderio expectatus accedat. Hanc autem loci temporisque cognitionem sacræ etiam nostræ literæ per Milvium ostendunt, in quibus habetur: *Milvius in cœlo non ignorat tempus suum: Turdus & Hirundo, & Ciconia, tempus ipsæ quoque adventus sui observare, populus autem meus iudicium Domini non cognovit.*

οὐδὲν δὲ παρὰ τὴν ἐπιπροβόλῃσιν ἄνθρωπος ἀδύνατος εἶναι ἀποδείκνυται.

LOCUPLES. CAP. XXXVIII.

Sunt qui locupletem hominem, latisque agrorum possessionibus ditissimum, per Milvii volantis hieroglyphicum significari tradant: siquidem is dum prædam enanciscitur, spaciosissima aeris intervalla uno oberrat impetu, quasi latifundia descripturus. In huiusmodi significatum Juvenalis Satyram nona:

Tot Milvius intra tua pascua lassis.
Et Persius prius dixerat: *Dives amat Curibus quantum non Milvus oberret.*

RAPACITAS. CAP. XXXIX.

SEDEM philosophi antiquiores illi, qui doctrinam ab Ægyptiis magna ex parte mutuati sunt, deque hominum moribus per palingenesiæ figmenta differuere, cujusmodi est Plato, qui quoque eum secuti sunt Plotinus & Harpocratio, Boethus & Numenius, rapacitatem per alitem huiusmodi intelligi tradidere, hominesque eos, qui avaritiæ studuissent, promptique semper ac parati ad imbecilliorum expilationes, & rapinas, & violentas tyrannides fuissent, in Milvios ac lupos converti, ut Socrates, Phædone, disputat, abireque omnia in ea genera opinati sunt, quorum in vita moribus similes fuissent. In Divinis quoque literis Milvus pro grassatore prædoneve ponitur. Psalmo, ubi secundum Hebræos haberi ait Eucherius, *Milvi abies domus est*. Aristophanes ad hanc alludens rapacitatem, *ιερνίω* dixit *παντοφθαλμον καὶ ἀεραζα τρέφον*, alitem omnium ac rapacem Milvum. Admiratur Plinius rapacissimam & famelicam semper avem, nihil rapere umquam ex funerum ferculis, qua veteres erant ad sepulchra afferre soliti: persuasi scilicet defunctorum animas eundem tenere sensum, & iisdem affici

Milvus omnium vorax.

affici voluptatibus, quæ unicuique, dum viveret, placuissent. Addunt & Aram Olympiæ, quam alii
 tes huiusmodi numquam infestant. Idem sacri sunt apud Britannos, non enim Milvium iis oc-
 cidere licebat.

NAVIGATIO. CAP. XL.

Sunt qui navigationem, sunt qui gubernandi rationem ex Milvii volantis hieroglyphico significa-
 ri tradant, propterea quod multorum sit opinio, ait Plinius, didicisse homines ex Milvii temonem
 navibus immittere, quippe cum observassent Milvium cauda modo hac, modo illac flexa, vice clavi
 volatus sui cursum dirigere, natura scilicet in liquido cœlo monstrante, quid opus factu esset in hu-
 mido profundo.

JOHANNIS PIERII VALERIANI HIEROGLYPHICORUM

LIRER XVIII.

DE IIS QUÆ PER VULTUREM SIGNIFICANTUR.

Ex sacris Ægyptiorum Literis.

AD CORNELIUM MUSÆUM PRÆSULEM BITONTINUM.

Interrogasti me, Præsul bononitissime, quam illa sit Vultur mea, quam libri editis, Germani
 quidam ex Horo Niliaco à me Latinam factam divulgaverunt. Sedenim scias me olim Romæ do-
 disse eam videndam clarissimo Alberto Pio, Corporum Principi eruditissimo, verum ex ejus scri-
 ptis, una cum aliquot aliis hujus nota scriptis à nescio quo laborum alienorum suppressore abla-
 tam, & in Germaniam asportatam. Cujus facti indicium est, quod docti quidam viri, cum opusculum idle-
 gissent, Hori esse arbitrati, scriptis prodidere, Horum Apollinem de sacris Ægyptiorum literis à Ioan. Pe-
 tro Valeriano Latinum factum. Ioannis autem Petri mihi est peculiare nomen (cur enim id inscribitur)
 priusquam M. Ant. Sabellicus præceptor meus, id Venetijs in Pierium immutasset. Sed Horum Apollinis
 me non est conversus, frequenter vero in scriptis huiusmodi citatus: argumenti enim huius alios etiam
 auctores, eosque multos habui. Utcumque, ea deperditæ lucubratione, alteram reparavi: ablati enim
 illius reliquis archetypi toto pluteo dissipatis, hanc priori illi non abstmilem informavi, quam tibi dono do-
 rem, qui aliquid ex hoc meo argumento lecturum te libenter significasti: quod quidem summa tua erit
 me humanitati potius, quam ulli studiorum meorum merito attribuerem, & tamen in iis aliquid
 est, unde huiusmodi generis lucubrationes tibi fors minime displicentur mibi confingam: siquidem ego li-
 bentissime, hinc occasione qualibet arrepta, ut hac parte videre poteris, ad nostræ pietatis doctrinam, divi-
 narumque literarum interpretes me conferre soleo. Ex iis vero tam multa excerpsti, ut proferri valeam,
 aut horem alium neminem meo huic argumento, quod multis jam commentariis auctum est, plura supple-
 tasse. Neque ego umquam impurum nonnullorum ingenium approbavi, qui dum poliores haberi vo-
 lunt, sacras nostrorum literas, utpote squallorem, quod unum obijciunt, quandam præ se ferentes, attinge-
 re pertimescunt: sed enim in ea semper sententia fui, nullam esse lectionem qua plus afferre possit erudi-
 tionis, quam sanctorum hominum, qui divina tractant, institutiones. Nam si artium fere omnium, libe-
 ralium finis denique est, ut veram edocti rationem, bene honesteque vivere adlaboremus, fator me, quan-
 tumcumque hoc studiorum genere assequi licuit, non plura, neque admirabiliora ex quibusvis discipuli-
 narum quarumcumque magistris exhausisse, quam ex mysteriorum, qua ad pietatem nostram faciunt,
 interpretibus: sive rerum naturam, sive morum sinceritatem, sive que ad veritatem, & Dei Opt. Max.
 cognitionem pertinent, inspexerimus. Sed ego imprudens, qui hac tibi commemorem, qui tamdiu, tam
 diligens.